

der kan være Tale om en Kursdifference, vil jeg tilstaa, at jeg heller ikke kan indse dette, men paa den anden Side skønner jeg ikke, at der kan være det mindste i Bejen for at optage en saadan Bestemmelse i Loven. Naar der staar i Loven, at en Opfølgelsesret kan kun benyttes efter et vist Antal Aars Forløb, og denne Opfølgelsesret er givet af Lovgivningsmagten i Henhold til foreslaaede og givne Bestemmelser og Overenskomster mellem vedkommende Aktieselskab og Indenrigsministeren, saa tror jeg ikke, der kan være nogen som helst Tvivl om, at Indenrigsministeren vil være bemyndiget til at handle paa den Maade. Men noget andet er, at jeg for mit Vedkommende ikke kan indse, at der er noget i Bejen for at optage det i Lovens § 3. Forøvrigt skal jeg ikke komme dybere ind paa dette, det kan jo komme under Forhandling i et Udvalg. Det ærede Medlem gjorde en Indvending med Hensyn til Affattelsen af Lovforslagets § 11. Jeg skal blot udtale, at jeg tror, at han i noget af det, han der udtalte, har fuldstændig Ret, nemlig deri, at § 11 ikke er affattet saa klart, som det kunde være ønskeligt; men i den Henseende kunne vi jo altid komme videre gennem de Forhandlinger, som skulle finde Sted paa et senere Stadium.

Til disse enkelte Ytringer, som ere foranledigede tilbøds ved, hvad der er fremkommet fra andre ærede Taleres Side, skal jeg indskrænke mig, idet jeg atter ganske i Almindelighed udtaler, at jeg tror, Ansvar ved at undlade at gennemføre denne Lov og gennemføre den allerede i denne Samling vil være langt større end Ansvar for at bevilge de dertil nødvendige Lovbestemmelser og Midler, og at jeg for mit Vedkommende — og jeg haaber de fleste med mig — ikke er i Tvivl om, hvad der i saa Henseende bør gøres, uanset de enkelte Forandringer, som kunne være ønskelige, eller som af andre Grunde kunne komme ind i dette Lovforslag. Jeg anbefaler Lovforslaget.

Berg: Jeg veed ikke, hvad den ærede sidste Taler mente med Ansvar. Derjom det skulde sigte paa Folketinget, forekommer det mig, at Folketinget intet som helst Ansvar har i saa Henseende. Det har ikke tidligere haft dette Spørgsmaal under Forhandling, uagtet man har givet, efter min Mening, endog for hyppige og for stærke Opfordringer til Ministeren om at komme frem med Sagen — thi den Forhandling, der fandt Sted i Forrådet, sætter jeg, og vist andre, lig Kul. Naar da en Sag kommer til at foreligge her i Slutningen af November, hvor Folketingets

Kræfter ere stærkt optagne, saa stærkt endog, at i Reglen to Tredjedele af Stolene staa tomme (Brandes: Fire Femtedele) — saa fire Femtedele af Stolene staa tomme, fordi man har saa travlt i Udvalgene, maa jeg antage, saa vilde det ikke forundre mig, om selv et i Arbejdet saa levende interesseret Ting og et saa dygtigt Ting, saa godt ledet, som det er, kunde sege under Arbejdet og ikke saa den vigtige Sag frem, selv i denne Session. Stete det, da ifete det selvsøgeligt under Ministeriets Ansvar, under selve Ministerens Ansvar, hans ene og alene, der først var i Stand til at bringe Sagen frem her saa sent, at man ikke fik en ordentlig indgaaende første Behandling af Sagen i Forrådet, og som nu først kan forelægge den i Slutningen af November, om end i en forbedret og klarere Skikkelse, dog ganske vist efter sin Natur savnende meget væsentlige Oplysninger. Derfor er det bedst, at vi ikke taage for store Ord i Munden, men ganske stilfærdigt ledsage Arbejdet med vore gode Ønster, idet vi lade os bestemme af vor Interesse for Sagen og dens Betydning overhovedet. Det kan jeg saa meget friere sige, som jeg veed i Forvejen, at der er ingen, der vil komme til at lægge Ansvar paa mig, selv om Sagen skulde stande i denne Samling og een til. Flertallet raader og har Ret til at raade, og Flertallet bestemmer Arbejdets Fordeling og Forhandlingerne, Overenskomsterne, som skulle til haade med det andet Ting og med Ministeren under Sagens Gang. Det er altsaa Flertallet, der maa afgøre, hvorvidt det er i Stand til med den samvittighedsfulde Benyttelse af Tiden, som det viser, under disse Forhold at føre Sagen til Ende. Jeg skal kun gøre disse Bemærkninger paa Forhaand, for at man ikke skal blive for haard ved Folketinget og dets Flertal, hvis det ikke lykkes det, trods den bedste Vilje utvivlsomt, at føre Sagen til den Ende, hvorhen den sidste ærede Taler ønskede den, og i Anledning af hvilken han allerede nu skal en Advarsel ud i Form af Ansvar, det tunge Ansvar.

Fra forskellige ærede Medlemmers Side er det Spørgsmaal drøftet om den saakaldte dobbelte parlamentariske Kommissions Medsættelse i sidste Samling. Der staar i Grundloven: Ethvert Ting har Ret til at nedsætte en parlamentarisk Kommission, men der staar ikke, at begge Ting i Forening have Ret dertil, og det vil vist være meget tvivlsomt, om de kunne vindicere den Ret for en fælles parlamentarisk Kommission, som Grundloven kun hjemler det